

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu **M. s.r.o.**, J. IČO: X. na odvolanie správcu konkurznej podstaty JUDr. M. K., Š. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22. júla 2008 č.k. 51-24 K 180/97-760 schvaľujúcemu so zmenami konečnú správu takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutú časť konečnej správy o zmene v odmene správcu konkurznej podstaty určujúcej ju čiastkou 352 695,30 Sk **p o t v r d z u j e.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením schválil konečnú správu predloženú správcom konkurznej podstaty so zmenami týkajúcimi sa pohľadávok proti podstate, kde konečnú sumu schválil vo výške 817 771,30 Sk pričom dôvodom jej navýšenia bolo zvýšenie súdneho poplatku o čiastku 38 435,-Sk čo do odmeny správcu určil ju sumou 352 695,30 Sk, namiesto vyúčtovanej čiastky 539 050,-Sk. Zmena sa týka aj výšky sumy určenej na rozdelenie konkurzným veriteľom.

Podľa odôvodnenia zmeny týkajúcej sa odmeny správcu súd vychádzal z ust. § 11c ods. 3 vyhl. č. 398/2001 Z.z., ktorou sa mení vyhl.č. 493/1991 Zb., svojho výkladu tohto ustanovenia tak, že konkurzné konanie sa začalo dôjdením návrhu na súd dňa 10.6.1997 a záveru, že na konanie treba aplikovať § 22 ZKV v znení do účinnosti jeho novelizácie zák.č. 12/1998 Zb. v súlade s ust. § 70a ods. 1 ZKV.

Proti tomuto uzneseniu v časti týkajúcej sa zníženia jeho odmeny podal odvolanie správca konkurznej podstaty a navrhol ho v časti určujúcej jeho odmenu a následne aj v časti určujúcej čiastku na rozdelenie konkurzným veriteľom zmeniť tak, že jeho odmenu súd schválil vo výške 539 050,-Sk a na rozdelenie konkurzným veriteľom určí sumu 2 308 620,20 Sk.

Podľa jeho mienky súd I. stupňa nesprávne právne posúdil otázku jeho odmeny, keď ju vypočítal podľa vyhlášky č. 493/1991 Zb. v jej znení do novelizácie vyhl.č. 398/2001 Z.z. ako 10 % zo základu 3 526 953,71 Sk sumou 352 695,30 Sk a nie sumou 539 050,-Sk v súlade s touto novelou tak ako ju vyčíslil on.

Podľa jeho mienky súd nesprávne interpretoval ust. § 22 ZKV v otázke kedy sa začalo konkurzné konanie záverom, že sa začalo dôjdením návrhu na vyhlásenie konkurzu, zatiaľ čo správny výklad je taký, že dôjdením návrhu sa začína konanie o vyhlásenie konkurzu, a konkurzné konanie sa začína až rozhodnutím súdu o vyhlásení konkurzu. Z tohto svojho názoru potom odvodzuje, že konkurzné konanie sa začalo dňa 1.6.1998, kedy bol na úpadcu vyhlásený konkurz, čo značí, že vo veci treba aplikovať ust. § 22 ZKV v znení po 1.2.1998, z čoho vyplýva, že dňa 13.7.2006 sa uskutočnilo prieskumné pojednávanie, na ktorom sa znovu preskúmavala prihláška veriteľa č. 10 došla síce v riadnej lehote, ale vzhľadom na okolnosti prípadu nebolo možné tento nárok oddeleného veriteľa preskúmať skôr. Išlo teda v skutočnosti o pokračovanie prieskumného pojednávania zo dňa 21.6.1999, ktoré sa následkom toho skončilo až dňa 13.2.2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods.1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že konkurz na majetok úpadcu Krajský súd v Banskej Bystrici vyhlásil dňa 1.6.1998 na základe návrhu, ktorý došiel na súd dňa 10.6.1997.

Správca konkurznej podstaty podal odvolanie proti uzneseniu súdu I. stupňa, ktorým tento schválil konečnú správu predloženú správcom podstaty s 3 zmenami, z ktorých jedna sa týka výšky odmeny správcu konkurznej podstaty, ktorú tento vyčíslil sumou 539 050,-Sk a súd ju určil čiastkou 352 695,30 Sk.

Odvolateľ správnosť ním vyčíslenej sumy opiera o svoj, od interpretácie súdu I. stupňa odlišný výklad ust. § 22 ZKV. Rozhodujúci význam výkladu tohto ustanovenia vyplýva zo znenia § 11c ods. 3 vyhl. Č. 493/1991 Zb. v znení vyhl.č. 398/2001 Z.z., dôvodnosť aplikácie ktorého uznáva súd I. stupňa aj odvolateľ.

Podľa § 11c ods. 3 prvá veta citovanej vyhlášky, v začatých konaniach v ktorých k 8. októbru 2001 nebolo skončené prieskumné pojednávanie sa na odmenu správcov a ich zástupcov použijú §6 až 9d.

Súd 1. stupňa a odvolateľ nie sú jednotní čo do výkladu pojmu začatie konania a skončenie prieskumného pojednávania. Zatiaľ čo súd 1.stupňa považuje za začatie konania dôjdenie návrhu na vyhlásenie konkurzu na súd, podľa odvolateľa je to deň vyhlásenia konkurzu súdom.

Je nesporné, že ZKV nemá výslovné ustanovenie určujúce začiatok konkurzného konania. Treba preto v súlade s ust. § 66e ods. 1 ZKV aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, lebo ZKV neustanovuje inak. Podľa § 79 ods.1 prvá veta O.s.p. sa konanie začína na návrh. Toto ustanovenie je jasné, stručné a jednoznačné. Akékoľvek odvolateľove úvahy deliace konkurzné konanie na 2 fázy, ako prvú konanie návrhu na vyhlásenie konkurzu a konanie po vyhlásení konkurzu teda pravé konkurzné konanie ako druhá fáza, nemá teda žiadne opodstatnenie.

Z tejto ustanovením § 66e ZKV opodstatnenej správnej interpretácie citovaného ustanovenia § 11c ods. 3 vyhl.č. 493/1991 Zb. v znení vyhl.č. 398/2001 Z.z. teda vyplýva, že vo veci treba aplikovať ust. § 22 ZKV v znení v deň dôjdenia návrhu na vyhlásenie konkurzu na súd t.j. 10.6.1997, teda pred jeho novelizáciou zák. č.12/1008 Z.z., čo súd 1. stupňa správne urobil.

Podľa § 22 ZKV v znení pred novelou zák.č. 12/1998 Z.z. ak je to možné, preskúma súd aj prihlášky, ktoré došli po prihlasovacej lehote; inak pre vec nariadi osobitné prieskumné pojednávanie. Náhradu trov spojených s predvolaním konkurzných veriteľov a účasťou správcu uloží súd konkurzným veriteľom, ktorí oneskorené prihlášky podali. Konkurzní veritelia prihlášok preskúmaných na osobitnom pojednávaní nemôžu poprieť pravosť a poradie pohľadávok preskúmaných na predchádzajúcich prieskumných pojednávaniach. Ustanovenie § 21 ods.3 platí obdobne.

Súd 1. stupňa správne na rozdiel od odvolateľa charakterizoval osobitné prieskumné pojednávanie ako samostatný procesný inštitút so samostatnými pravidlami, odlišný od prieskumného pojednávania a jeho úpravy a opodstatnene konštatoval, že cit. ustanovenie § 11c osobitné prieskumné pojednávanie neuvádza.

Na základe uvedeného potom súd 1.stupňa dôvodne vyúčtovanú odmenu správcu neschválil, ale určil ju sumou podľa § 6 a 7 vyhl.č. 493/1991 Zb. v znení do jej novelizácie vyhláškou č. 398/2001 Z.z.. ako 10 % zo základu, ktorý správca určil správne čiastkou 3 526 953,70 Sk vo výške 352 695,30 Sk a odvolací súd sa s týmto jeho rozhodnutím stotožnil.

Na tomto závere odvolací súd nič nezmenilo rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Obo 99/2007, na ktoré odvolateľ upozornil odvolací súd svojím podaním došlým odvolaciemu súdu dňa 12.9.2008. Rozhodnutie, aj keď publikované iného senátu odvolacieho súdu v inej veci. Nie je pre odvolací súd rozhodujúci v tejto veci záväzný.

Po tomto preskúmaní napadnutej časti rozhodnutia súdu 1. stupňa odvolací súd konštatoval, že je vecne správne a preto ju v súlade s ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. septembra 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. N.